

— Азъ, отговори Жозе.

На едно толкози ясно исповѣданье, немаше други отговоръ освѣнъ олавяньето, и туй стори алгвазилтъ като заповѣда да вържѣтъ Жозе, който никакъ не са упрѣ. Ужасната тѣзи за сѣвиго другыго минута, бѣше за него изпълнена отъ неисказана радостъ, множество народъ са набра около църквата. Когато Жозе излѣзваше, очытъ на сичкытъ са обърнѣхъ къмъ него отъ любопытство. Той бѣше толкози младъ, толкози хубавецъ и толкози умысленъ, щото физиономіята му вдѣхваше жалостъ, покъртенье и състраданіе. Освѣнъ туй, умразата на народа къмъ инквизитора бѣше толкози голѣма, щото съжелявахъ убіеца а не убитыя.

— Какво ли му бѣ сторилъ инквизиторътъ? пыташе единъ.

— Той бѣше неговъ любимецъ, отговаряше другый.

— Ето какъ вѣлцытъ са вѣдѣтъ единъ другый! рече Валеро.

— Мълчи, донъ Родриге, рече му донъ Хименесъ; не-благоразуміето ти ще та погуби.

— Нека! но струва ми са че инокътъ който уби Арбуеза е онзи, когото видѣхмы у Гардунята.

— Той е познахъ го добръ. Младыйтъ този инокъ безъ сумненіе е едно чудно твореніе...

— Горкыйтъ! пресѣче го Валеро. Той никакъ неприличаше на другытъ испанскы калуگیری; можаше чловѣкъ да каже за него каквото езычницытъ казвахъ за Христа: «Никога не го е виждалъ нѣкой да са засябѣ, но често да плаче.»

— Той бѣше чловѣколюбивъ и кроткъ, рекохъ нѣкой жены като го гледахъ съ голѣмо състраданіе. Колко е жално! да го убійтъ!

— Той направи като Юдита, приложи Валеро. Той е мъченикъ, а не убійца...